

TTAKUN (H)ERRENKA

Hilik

Internetez ikus ditza-
kegunetik, gustuko
telesail bat topatzen
dudanetan bezain
besteko betekada izan
nuen Iñaki Berrioren zutabe-
kin Beñat, larunbat bakartiaren
orduak bete zizkidatenak. Iru-
diaren inguruko zure gogoetak
nahigabe burmuineko eremu
eskuragarriren batean izango
nituen eta heriotzari buruzko
zutabe batean geratu naiz, eki-
dinezina zaidan lotura batean, iruditik herio-
tzara. Zutabea hiltzeko momentuaz ari zen,
unea aukeratzeaz, hiltzen zenerako prestake-
tez. Liz Taylorrez oroitu nintzen, bere herio-
tza egunerako hainbat gauza eskaturik zuena,
urtetan hitzorduetara iritsi zen eran, bere hile-
tara berandu iristea kasu, “ez da horrelako
izarrik geratzen”, eta larunbat alfer hartan, *De
repente el último verano* ikustera jarri nintzen,
“bere pelikulak geratzen zaizkigu eta hori
guztia”.

Pantailan bizirik agertzen zena ordea, hilik
dago, eta ikusten ari nintzena hilik dago gai-
nera irudia jaso zen unetik; zenbat aldiz hil
ote da Liz Taylor. Munduko argazki guztiak,
izarrenak eta gureak, heriotza banaren kons-
tatazioa balira bezala zen, gehiago izango ez
denaren erregistroa (eta Xabier Montoiarena
etorkizunerako apustu bat, iraunkortasunaren
alde presentea kuantitatiboki apur bat sakrifi-
katuz; noizbait argazkia bilatu
duenak presentek eman diezaio-
keen printza txikiena harrapatu
nahi du, edo editoreari, esaneko
izan eta eskatzen dizkieten argazki
guztiak atereaz, bere liburua argi-
taratzeak suposatu duen diru
xahutzea nolabait konpentsatu).
Lizek gainera, ez dakit zein unetik
aurrera, bere aurreko irudia bor-
tizki hiltzen zuen, konstelazioz
okertu den izar bat bezala, garaiz
kanpo, Espainian Sara Montiele-
kin gertatzen den eran, edo gerta-
tu zen bezala Donostian, azken
aldiz, izar agertzeko modu baten

DANI BLANCO

Ixne Apaolaza

Padrón

Sarasola

heriotza konfirmatuz,
mamutzat agertu zen Bette
Davis harekin (orain akto-
reak, pertsonaia famatuak,
“ni pertsona supernormala
naiz”, beren familiaz oroiz-
tzen dira saritzen dituzte-
nean, mukiak irentsi behar
izateko intentsitatez negar
zotinka, eta jogurt desnata-
tuak eskatzen dituzte hote-

letan. Ez dute gure gainetik egon nahi, ezta
iruditzat ere; dagoeneko ez dira tentazio arris-
kutsu, kontsumitzailearen proiektzio baino,
ume katolikoen sentiberatasun/zuzentasuna
arriskuan jarriko ez dituen zerbaite oso asper-
garria azkenik).

Ez dakit zerk eraman nauen, irudiek edo
heriotzak, gaurko hirietan pentsatzera, bakoiz-
tza Calatrava baten atzetik irudi izateko turis-
ten kameretan, hiriak museo, begiratuak izate-
ko, izar. Eta museoan hilik obra dago, pasiboa
bera da, ez hartzailea, obrak duen bizitza,
begiratzen duenarena da (orain batzuetan sen-
tsazioa sartzen zait obra aurrez adosten dela
ikuslearekin egiten diren kontu interaktibo
guztien bidez kriterioa ostu eta kontsumituko
dutena ateratzen baitiote, eta gero, interpreta-
zioa inposatzen behin obra kalean dela, auto-
reak interaktuatzen jarraitu nahi duelako, har-
tzailea bakean utzi gabe). Jolas parke, hiriak
duen bizitza bakarra ikuslearena litzateke,
turistarena, gaur egun eskubide guztien muga

markatuz, (greba deitu orduko
hasten gara, ez bizilagunek, zer
esango dute turistek), eta gero eta
ohikoagoa da entzutea Sevillari
bultzada perretxiko erraldoi
batzuk emango diotela, seguridad
ciudadana, janzkera inposaketak
eta asmatu ditugun kultura guz-
tiak, gastronomikoa batez ere;
Bilbo adibidez hiri guztien inbidia
bihurtzen ari da, gero eta museo-
go, ez dakit nongo ikusleentzat.

Lokartzeko eskua luzatu eta
katuaren arnasa bizia bilatu nuen,
argazkietatik libre, museoaren
banbalinetan. ■

Pantailan bizirik agertzen zena ordea,
hilik dago, eta ikusten ari nintzena
hilik dago gainera irudia jaso zen
unetik; zenbat aldiz hil ote da

Liz Taylor